

DZIENNIK USTAW ŚLĄSKICH

Nr. 5.

KATOWICE, dnia 1. lutego 1923.

Rok II.

- TRESC: 34. Ustawa z dnia 16. stycznia 1923 r. w przedmiocie języka urzędowego na obszarze Województwa Śląskiego.
35. Ustawa z dnia 18. stycznia 1923 r. przedmiocie podwyższenia podatku od spirytusu.
36. Ustawa z dnia 25. stycznia 1923 r. w celu wykonania ustawy z dnia 18. stycznia w przedmiocie podwyższenia podatku od spirytusu.

34.

Ustawa

z dnia 16. stycznia 1923 r.

w przedmiocie języka urzędowego na obszarze Województwa Śląskiego.

Art. 1.

Język polski wyłącznie jest językiem urzędowym władz, urzędów, ciał samorządowych i publiczno-prawnych instytucyj, o ile podlegają Wojewodzie Śląskiemu lub też ustawodawstwu Sejmowi Śląskiego.

Art. 2.

Władze itd., podpadające pod art. 1, wystawiają dokumenty publiczne wyłącznie w języku polskim. Wygotowania i wierzytelne odpisy dokumentów publicznych, spisanych przed wejściem w życie niniejszej ustawy w języku niemieckim, wydaje się w tłumaczeniu polskim z zaznaczeniem, że oryginał jest pisany w języku niemieckim. W wypadkach wątpliwych miarodajne jest brzmienie oryginału.

Art. 3.

Miejscowości i ulice muszą mieć polskie nazwy. Podanie miejscowości w nazwie nieurzędowej w dokumencie publicznym ma w następstwie nieważność dokumentu.

Art. 4.

Pisma do władz cywilnych Województwa Śląskiego mogą być wnoszone w języku polskim lub niemieckim. Odpowiedź na nie może być udzieloną w jednym z obu języków. O ile będzie udzielona w języku polskim, należy do niej dołączyć tłumaczenie, jeżeli pismo nie było sporządzone w języku polskim i jeżeli wnoszący je prosił o załączenie tłumaczenia.

Każdemu wolno na obszarze Województwa Śląskiego zwracać się ustnie do władz cywilnych w języku polskim lub niemieckim.

Art. 5.

W sejmikach powiatowych, w wydziałach powiatowych, radach miejskich i w radach gminnych, wolno przemawiać członkom instytucji tych, należących do mniejszości niemieckiej przez lat 15, licząc od 15. lipca 1922 r. w języku niemieckim. Protokoły, sprawozdania,

wnioski, interpelacje winne być spisywane w języku polskim. Dokumenty takie, spisane w języku niemieckim, są nieważne.

Przewodnictwa i biura sejmików powiatowych, rad miejskich i rad gminnych urzędują wyłącznie w języku polskim.

Art. 6.

Urzędnikom, którzy nie władają językiem polskim, wolno w służbie wewnętrznej władz posługiwać się językiem niemieckim aż do dnia 15. lipca 1926 r.

Art. 7.

Radzie Wojewódzkiej poleca się wydanie przepisów wykonawczych do artykułu 137 Konwencji Genewskiej.

Art. 8.

Wykonanie ustawy porucza się Wojewodzie.

Art. 9.

Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Marszałek:

(—) Wolny.

35.

Ustawa

z dnia 18. stycznia 1923 r.

w przedmiocie podwyższenia podatku od spirytusu.

Art. 1.

Ustęp trzeci artykułu 2. rozporządzenia z dnia 25. lipca 1922 r. w przedmiocie opodatkowania wódki (Dz. Ust. Śl. Nr. 10, poz. 38), którym zmieniono brzmienie § 2. niemieckiej ustawy o opodatkowaniu wódki z dnia 15. lipca 1909 r. (R. G. Bl. Str. 661) zmienia się w następujący sposób:

„Podatek spożywczy od ilości alkoholu wyrobionego w gorzelniach rolniczych i owocowych wynosi 1250 marek, a wyrobionego w gorzelniach przemysłowych 1325 marek za jeden litr alkoholu”.

Art. 2.

Aż do dalszego uregulowania tej sprawy przez Sejm upoważnia się Wojewodę Śląskiego do regulowania po-

datku od spirytusu w porozumieniu z Radą Wojewódzką w ten sposób, aby bez względu na wahania kursu marki niemieckiej wysokość podatku w Województwie Śląskiem odpowiadała wysokości tegoż podatku w Rzeczypospolitej Polskiej.

Za podstawę uzgodnienia wymiaru przyjąć należy przeciętny kurs z ostatniego tygodnia w miesiącu poprzedzającym wydanie rozporządzenia.

Art. 3.

Zapasy spirytusu, jakie w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy znajdować się będą w górnośląskiej części Województwa Śląskiego, podlegają dodatkowemu opodatkowaniu w myśl postanowień art. 6. rozporządzenia z dnia 25. lipca 1922 r., a mianowicie spirytus czysty po 780 marek za litr alkoholu, zaś gotowe wyroby wódczane po 310 marek za litr objętościowy tych wyrobów.

Art. 4.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Wojewodzie.

Art. 5.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i z tym dniem traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 26. września 1922 r. w przedmiocie zmiany rozporządzenia o opodatkowaniu wódki (Dz. Ust. Śl. Nr. 26, poz. 92).

Marszałek:
(—) Wolny.

36.

Rozporządzenie

z dnia 25. stycznia 1923 r.

w celu wykonania ustawy z dnia 18. stycznia w przedmiocie podwyższenia podatku od spirytusu.

Na mocy art. 4. ustawy z dnia 18. stycznia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia podatku od spirytusu (Dz. Ust. Nr. 5, poz. 36) zarządzam co następuje:

§ 1.

Przedsiębiorcy jak również osoby prywatne, posiadające w Górnośląskiej części Województwa w dniu wejścia w życie powyższej ustawy więcej jak 5 litrów stustopniowego alkoholu zawartego w spirytusie i wyrobach wódczanych, winny zgłosić pisemnie w 3 egzemplarzach najpóźniej w ciągu 3 dni po wejściu w życie niniejszej ustawy we właściwym Urzędzie Kontroli skarbowej cały zapas spirytusu i wyrobów wódczanych (likierów, wódek, rumu, koniaku itp.) jaki znajdować się będzie u nich w dniu wejścia w życie ustawy. — Odbiorcy posylek spirytusu wzgl. wyrobów wódczanych wysłanych przed tym dniem, a odebranych po tym dniu, obowiązani są zgłosić je we właściwym urzędzie Kontroli skarbowej w przeciągu 3 dni po odbiorze.

Zgłoszenie zapasów ma obejmować dane co do ilości i stopniowości spirytusu, a co do wyrobów wódczanych ilość i pojemność naczyń zawierających te wyroby i ogólna ilość litrów bieżących, oraz miejscowość i miejsce przechowania zapasów.

§ 2.

Przyjmujący zgłoszenie zbada ścisłość dat wniesionego oznajmienia, potwierdzi na obu egzemplarzach

oznajmienia dzień zgłoszenia, umieści pod potwierdzeniem swój podpis i pieczęć urzędową, wciągnie zgłoszenie do zapisku oznajmień pod liczbą bieżącą, oraz zwróci jeden egzemplarz oznajmienia dla pokrycia zgłaszającemu.

§ 3.

Na podstawie otrzymanego zgłoszenia nastąpi urzędowe zbadanie zapasów przez organa kontroli skarbowej, które wpiszą wynik zbadania oraz kwotę dodatkowego podatku we wszystkich egzemplarzach z których jeden prześlą ze spisem Kasie Skarbowej, drugi zwróca posiadaczowi zapasów, który jest obowiązany dodatkowy podatek zapłacić w Kasie Skarbowej do dnia ośmiu i zawiadomić o uiszczeniu Urząd Kontroli skarbowej, okazując egzemplarz oznajmienia, na którym Kasa Skarbowa ma potwierdzić odbiór kwoty podatku i podać datę zapłaty i artykuł zapłaty podatku. Trzeci egzemplarz przedkłada w 16 dni po zamknięciu zapisku w drodze służbowej przełożonemu Urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów po uwidocznieniu na nim daty i kwoty zapłacenia podatku. Urząd skarbowy akcyz i monopolów, po sprawdzeniu i po ewentualnem sprostowaniu dopłat ma przedłożyć je Wydziałowi Skarbowemu.

§ 4.

W razie okoliczności wyjątkowo na uwzględnienie zasługujących może Urząd skarbowy akcyz i monopolów zezwolić na uiszczenie dodatkowego podatku w ratach do dwóch miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy niniejszej z zastrzeżeniem opłacenia 12% odsetek w stosunku rocznym.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie równocześnie z ustawą.

Wojewoda Śląski

(—) w. z. Żurawski.

Sprostowanie.

W Dzienniku Ustaw Śląskich Nr. 37, poz. 133 w rozporządzeniu o podwyższeniu dodatków w ubezpieczeniu od wypadków w art. 1. ust. 2. zamiast „jeżeli renta została podwyższona“ powinno być: „jeżeli renta została ustalona“.

W temsamem Nr. Dziennika Ustaw Śląskich poz. 134 w rozporządzeniu o rozszerzeniu obowiązku ubezpieczeniowego w ubezpieczeniu funkcjonariuszy prywatnych powinien być nad ustępem 2. artykuł 2. nagłówek „Art. 3“.

W Dzienniku Ustaw Śląskich r. 1923 Nr. 1, poz. 2. w rozporządzeniu o zmianie wysokości sum pieniężnych w ubezpieczeniu od wypadków w art. 4. zamiast „w brzmieniu art. 6.“ powinno być „w brzmieniu art. 4.“

W temsamem rozporządzeniu w art. 6. w ust. 2. w miejsce słów „odnoszące się“ powinno być „odnośzą się“.

W temsamem Nr. Dziennika Ustaw Śląskich poz. 4 w rozporządzeniu w przedmiocie obowiązku ubezpieczenia na wypadek choroby w artykule 3 zamiast „podlegające przemysłowemu ubezpieczeniu“, powinno być „podlegające przymusowemu ubezpieczeniu“.

W temsamem rozporządzeniu w artykule 4. zostały ostatnie słowa pominięte. Powinno być „nie zmieniał ani Kasy Zastępczej ani pracodawcy“.